

Sygn. akt II Ka 41/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2014r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu – Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący : SSO Bogdan Kijak (spr.)

Sędziowie: SSO Arkadiusz Penar

SSR del. Jerzy Bogacz

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Olszowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Leszka Karpa

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014r.

sprawy D. K.

oskarżonego o przestępstwa z art.284§2 kk w zw. z art.91§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu

z dnia 9 października 2013r. sygn. akt II1 K 630/12

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną i zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

II. zasądza od oskarżonego D. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w N. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 41/14

## UZASADNIENIE

D. K. oskarżony był o popełnienie w okresie od 27 listopada 2011 roku do 20.02.2012 roku w N. składającego się z trzynastu czynów ciągu przestępstw – szczegółowo opisanego w zaskarżonym wyroku k. 318-320, tj. o przestępstwa z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 9.10.2013 r., sygn. II 1 K 630/12 Sąd Rejonowy w Nowym Sączu uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw modyfikując kwoty przywłaszczenia co do kolejnych czynów: pkt 1 – 3064,85 zł; pkt 2 – 2649 zł; pkt 3 – 4006 zł;

pkt 4 – 4970 zł, 85; pkt 5 – 3631,99 zł; pkt 6 – 2821,90 zł; pkt 7 – 1290 zł; pkt 8 – 9159 zł; pkt 9 – 1575 zł; pkt 10 i 11 – po 430 zł; pkt 12 – 1099 zł; pkt 13 – 818 zł i wymierzył mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, wykonanie której warunkowo zawiesił na czteroletni okres próby oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł. Na mocy art. 72 § 2 kk Sąd Rejonowy zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. R. kwoty 17.872, 79 zł w terminie jednego roku od uprawomocnienia się wyroku.

Sąd Rejonowy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją obrońca oskarżonego.

Zarzucając:

1/ obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w szczególności art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez:

- sprzeczną z zasadami logiki oraz prawidłowego rozumowania, a co za tym idzie dowolną i arbitralną ocenę zebranych w sprawie dowodów,

- oparcie wyroku wyłącznie na okolicznościach obciążających oskarżonego, a przez to nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na jego korzyść przy braku należytego uzasadnienia, dlatego Sąd uznał za wiarygodne zeznania i wyjaśnienia obciążające oskarżonego, a odmówił zasadności i wiarygodności dowodom świadczącym przeciwnie,

- niepodjęcie wątpliwości co do niedających się usunąć sprzeczności w zeznaniach świadków, podczas gdy wnikliwa analiza materiału dowodowego winna prowadzić do odmiennych wniosków,

- dowolne ustalenia w zakresie wartości szkody;

- brak istotnych ustaleń Sądu dotyczących wszystkich znamion przestępstw określonych w art. 284 § 2 kk;

2/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego mający wpływ na treść orzeczenia, a wynikający z uchybień wskazanych powyżej oraz z braku wszechstronnej i wnikliwej oceny dowodów,

wniósł o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów określonych w akcie oskarżenia.

W pisemnym uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, iż poczynione ustalenia faktyczne są sprzeczne z zasadami logiki i prawidłowego rozumowania. Zarzucił, iż w momencie zatrudnienia oskarżonego nie przeprowadzono inwentaryzacji, nie sporządzano jej także w okresie późniejszym. Zdaniem obrońcy Sąd Rejonowy nie ocenił dostatecznie wnikliwie zeznań D. B.. W odniesieniu do wysokości szkody skarżący powołując się na orzecznictwo sądów administracyjnych podniósł, iż Sąd Rejonowy niesłusznie przyjął wartość brutto.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja jest oczywiście bezzasadna. Sąd Rejonowy po poprawnie i wnikliwie przeprowadzonym postępowaniu, w pisemnym uzasadnieniu wyroku ustosunkował się do całości materiału dowodowego zebranego w sprawie, a następnie w sposób rzeczowy i przekonujący podał, na jakich dowodach oparł ustalenia faktyczne i dlatego nie dał wiary dowodom przeciwnym. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy nie narusza zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w związku z tym mieści się w granicach prawa do swobodnej ich oceny, określonego w art. 7 kpk. Apelacja oceny tej skutecznie nie podważa, dlatego też uznać ją należy wyłącznie za polemikę z prawidłowo poczynionymi ustaleniami faktycznymi Sądu Rejonowego.

Ustosunkowując się do poszczególnych zarzutów apelacji, stwierdzić należy, co następuje.

Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty obrazu prawa procesowego.

Naruszenie przepisu art. 4 kpk nie może stanowić podstawy zarzutu obrazu prawa procesowego, gdyż jest to przepis, który zawiera jedynie ogólną dyrektywę postępowania, określając, w jaki sposób powinny procedować organy prowadzące postępowanie karne, a przedmiotem uchybień mogą być jedynie konkretne normy procesowe nakazujące

lub zakazujące dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 29.11.2010 r. sygn. II AKa 209/10, KZS 2011/3/48). Skarżący nie wykazał poprzez jakie postąpienie Sąd Rejonowy sprzeciwił się zasadzie obiektywizmu, stąd też nie może być mowy o naruszeniu tego przepisu. To zaś, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego nie jest dla oskarżonego satysfakcjonujące nie oznacza, by doszło do naruszenia art. 4 kpk, gdyż rozstrzygnięcie to jest prostą konsekwencją prawidłowej oceny dowodów, poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej.

Nie doszło w sprawie do obrazy art. 5§2 kpk. Zgodnie z tym przepisem na korzyść oskarżonego należy rozstrzygać nie wszystkie wątpliwości, ale tylko te, których usunąć się nie da. Nie można przy tym utożsamiać nie dających się usunąć wątpliwości z wystąpieniem sprzeczności między dowodami. W niniejszej sprawie wystąpiły jedynie sprzeczności między dowodami: m.in. wyjaśnieniami D. B., zeznaniami M. B., R. W., a wyjaśnieniami oskarżonego. Sprzeczności te zostały wyjaśnione poprzez prawidłową i należyte umotywowaną ocenę materiału dowodowego. Natomiast nie wystąpiły w sprawie nie dające się usunąć wątpliwości, stąd też nie doszło do obrazy art. 5§2 kpk. Dodać jeszcze należy, iż przepis art. 5§2 kpk nie nakazuje uznawać za zasługujące na wiarę wyjaśnienia oskarżonego, ale nakazuje rozstrzygać na jego korzyść wątpliwości, których usunąć się nie da.

Oczywiście chybiony jest zarzut obrazy art. 7 kpk. Sąd Rejonowy odmawiając wiary wyjaśnieniom oskarżonego wskazał na szereg okoliczności przemawiających za taką ocenę. Najistotniejsze znaczenie w tym zakresie miały zeznania świadków M. B. i R. W., którzy to świadkowie po zauważeniu na portalu ogłoszenia o sprzedaży przedmiotów, które zaginęły z ich magazynu, zaobserwowali reakcję D. B., oraz ujawnili to, że ogłoszenie to zniknęło krótko po tym, jak D. B. telefonicznie skontaktował się z oskarżonym.

Nie mniej istotne są w tym zakresie wyjaśnienia D. B., który obciążając oskarżonego, w równym stopniu obciążył siebie. O tym zaś, że jego wyjaśnienia nie były nieprawdziwe najdobitniej przekonuje to, o czym wspomniano wyżej, a mianowicie sprostowania świadków M. B. i R. W..

Poczynionym ustaleniom nie przeczy to, że nie przedstawiono jako dowodu nagrań z monitoringu. Przypomnieć należy, iż właśnie to, że część pomieszczenia nie była objęta monitoringiem, było czynnikiem który w pewnym sensie skłonił D. B., a następnie oskarżonego do popełniania przestępstw.

Nie można przyjąć za dowolne ustalenia Sądu Rejonowego odnoszące się do wysokości wyrządzonej szkody. Ustalenia w tym zakresie oparte zostały na wyjaśnieniach D. B. oraz dokumentach. Z niczego nie wynika, by w związku z przyjęciem oskarżonego do pracy, czy też w jej trakcie, konieczne było przeprowadzenie inwentaryzacji.

Odnosnie wartości przedmiotu przestępstw nie można podzielić poglądu obrońcy co do tego, że niesłusznie doliczono do niej wartość podatku VAT. Rozwiązania przyjęte w postępowaniach podatkowych nie mogą być przenoszone na grunt prawa karnego. Gdyby nie doszło do przywłaszczenia, pokrzywdzony mógłby przedmioty opisane w zarzutach sprzedać, uzyskując za nie cenę obejmującą podatek VAT. Dlatego też co do wartości przywłaszczonych przedmiotów zasadnie przyjęto, iż chodzi o wartość brutto. Dodać jeszcze należy, iż oskarżony nie działał jako przedsiębiorca, ale jako przestępca, dlatego też tym bardziej do kwestii wartości przywłaszczonych przedmiotów nie mają zastosowania zasady przyjęte w prawie podatkowym.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Rejonowy nie popełnił błędu uznając za wiarygodne te dowody, które wskazywały na winę oskarżonego. Zauważyć przy tym trzeba, że jakkolwiek najistotniejszym dowodem były wyjaśnienia i zeznania D. B., to nie był to dowód odosobniony. Istotne znaczenie dowodowe nie tylko dla ustaleń faktycznych ale także w kontekście oceny wiarygodności wypowiedzi D. B., miały zeznania M. B. oraz R. W. dotyczące odkrycia proceduru i zaangażowanych w ten proceder osób.

Dla porządku należy zauważyć, że Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy prawa materialnego kwalifikując wszystkie przypisane oskarżonemu przestępstwa z art. 284 § 2 kk. Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że oskarżony pracował w firmie (...) do dnia 20 stycznia 2012 r. – do tego czasu będą magazynierem odpowiadał za przywłaszczenie powierzonego mu mienia. Przestępstwa popełnione po tym dniu przez oskarżonego winny być

natomiast zakwalifikowane jako kradzieże – art. 278 §1 kk. Z uwagi na brak apelacji na niekorzyść Sąd Okręgowy nie może korygować kwalifikacji prawnej czynów oskarżonego, gdyż doprowadziłoby to do pogorszenia jego sytuacji. Konieczne byłoby bowiem wyodrębnienie dwóch ciągów przestępstw: z art. 284 § 2 kk oraz z art. 278 § 1 kk i orzeczenie kary łącznej.

Podejmując próbę podważenia trafności zaskarżonego wyroku skarżący nie podał rzeczowych argumentów, które prowadziłyby do wniosku, że dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów oraz poczynione ustalenia faktyczne są błędne. Dlatego też apelację uznano za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniesionej apelacji i uznając ją za oczywiście bezzasadną na podstawie art. 437 § 1 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy oraz na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając za dostatecznie dolegliwe pod względem finansowym obciążenia wynikające dla oskarżonego z wyroku sądu pierwszej instancji.